

کارگر کمونیست

درباره مسائل جنبش کارگری

حزب کمونیست کارگری ایران

سردبیر: فاتح بهرامی
fateh.bahrami@gmail.com

۵۷۴

۸ خرداد ۱۳۹۸

۲۹ مه ۲۰۱۹

چهارشنبه ها منتشر میشود

فریاد کارگران
ایران را در جهان
منعکس کنیم!

جمهوری اسلامی باید
از سازمان جهانی کار
اخراج شود!

یاشار سهندی

صفحه ۶

جنبش حق تشکل را سازمان دهیم!

مصاحبه با حمید تقوایی

صفحه ۳

فاز تعرض برای آزادی معلمان زندانی!

نسان نودینیان

صفحه ۷

گرانی نان و ترس حکومت ریاکار و جنایتکار!

محمد شکوهی

صفحه ۸

دیدار با نماینده عفو بین الملل در تورنتو

صفحه ۹

دستگیر شدگان اول مه و تمامی زندانیان سیاسی باید بی قید و شرط و فوراً آزاد شوند

تجمع سراسری معلمان، ۸ خرداد، ۱۱ صبح، مقابل ادارات آموزش و پرورش

صفحه ۱۰

بیانیه شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران
در اعتراض به ادامه سرکوب فعالان صنفی

صفحه ۷

بیانیه مشترک دهها تشکل کارگری بین المللی
در همبستگی با جنبش و فعالان کارگری ایران

صفحه ۱۳

قطعنامه اضطراری درمورد

آزادی و محافظت از فعالین سندیکایی در ایران

صفحه ۱۱

اخباری از اعتراضات کارگران علیه اخراج و
تعویق پرداخت دستمزدها

صفحه ۱۴

پیشن حمایت از دستگیرشدگان روز جهانی کارگر

صفحه ۱۲

نامه اتحادیه آزاد کارگران ایران
به کنفدراسیون بین المللی
اتحادیه های کارگری به
مناسبت برگزاری
یکصد و هشتمین اجلاس
سالانه سازمان جهانی کار

صفحه ۱۱

قابل توجه ناسیونالیسم ضد افغان

اعتراض نویسندگان
افغانستان به حکم زندان
برای سه نویسنده ایرانی

صفحه ۱۲

به حزب
کمونیست کارگری
پیوندید!

کارگر زندانی، زندانی سیاسی،
آزاد باید گردد!

آزادی، برابری، حکومت کارگری!

MAHMO

کارگر کمونیست

هیئت تحریریه :

ناصر اصغری

nasser_asgary@yahoo.com

محمد رضا پویا

Mohammadreza.pooya@gmail.com

شهرلا دانشفر

shahla_daneshfar@yahoo.com

بهمن ذاکر نژاد

bahmanzaker@gmail.com

داوود رفاهی

dawood.refaahi@gmail.com

یاشار سهندی

y_sahandi@yahoo.com

محمد شکوهی

mshokohi@yahoo.de

حسن صالحی

hasan.salehi2000@gmail.com

نسان نودینیان

nandiniannasroola@yahoo.de

مسئولیت مطالب با نویسندگان آنهاست.

درج مقالات در کارگر کمونیست

لزوما به معنی تأیید مضمون آنها

از جانب نشریه نیست.

در کنگره حزب کمونیست کارگری شرکت کنید!

کنگره یازدهم حزب کمونیست کارگری در اکتبر ۲۰۱۹ برگزار میشود

کنگره علنی است و ورود برای عموم آزاد است!

یازدهمین کنگره حزب کمونیست کارگری ایران در ماه اکتبر ۲۰۱۹ به طور علنی در آلمان برگزار میشود. از کلیه علاقمندان به سیاست در ایران، فعالین اجتماعی و دست اندرکاران رسانه ها دعوت میکنیم در این کنگره شرکت کنند.

کنگره فرصت مناسبی برای آشنائی از نزدیک با حزب، سیاست ها، کادرها، نحوه فعالیت و تصمیم گیری ما در جریان این عالیترین اجلاس حزبی است. از همه شما عزیزان دعوت میکنیم در این کنگره شرکت کنید.

برای ثبت نام و کسب اطلاعات لازم در مورد کنگره حزب با شماره تلفن و آدرس زیر تماس بگیرید:

تلفن تماس: ۰۰۴۶۷۳۹۸۶۸۰۵۱

markazi.wpi@gmail.com

آئین نامه انتخابات کنگره یازدهم حزب کمونیست کارگری ایران

مصوب هیئت اجرائی حزب (مه ۲۰۱۹)

۹- انتخابات سراسری در یک مرحله انجام میشود. در صورتیکه تعداد نمایندگان انتخاب شده در انتخابات سراسری کمتر از ۱۰۰ نفر باشد (یعنی کمتر از ۱۰۰ نفر صاحب حداقل ۲۰ درصد آرا شدند) بقیه سهمیه سراسری به سهمیه تشکیلاتهای محلی اضافه خواهد شد.

۱۰- در انتخابات محلی سهمیه هر واحد کشوری باین ترتیب تعیین میشود: تعداد نمایندگان منتخب انتخابات سراسری مقیم هر کشور از تعداد کل اعضای آن کشور کم میشود و سپس بر اساس تعداد اعضای باقیمانده تعداد سهمیه محاسبه میشود. سهمیه هر واحد حزبی در انتخابات محلی در نامه جداگانه ای با اطلاع میرسد.

۱۱- اعتبارنامه امنیتی نمایندگان قبل از شروع کنگره باید تأیید شده باشد. هرکس خود را کاندید میکند، اگر قبلا تأیید امنیتی نگرفته باشد، باید فرم مربوط به تأیید امنیتی سطح کادر را پر کند.

۱۲- کل پروسه انتخابات زیر نظر هیئت اجرایی صورت میگیرد. هیئت اجرایی "کمیته برگزاری انتخابات کنگره" را برای سازماندهی انتخابات سازمان میدهد و به اعضا معرفی میکند. هیئت اجرایی مرجع بررسی شکایات احتمالی از نحوه برگزاری انتخابات است.

هیئت اجرائی حزب

مه ۲۰۱۹، خرداد ۱۳۹۸

۱- انتخابات در دو مرحله انجام میگردد، سراسری و محلی. ابتدا انتخابات سراسری و بعد از روشن شدن نتایج، انتخابات محلی انجام میشود.

۲- جمع نمایندگان کنگره ۱۴۰ نفر است. سهمیه انتخابات سراسری ۱۰۰ نفر و سهمیه انتخابات محلی ۴۰ نفر است.

۳- شرکت اعضای حزب در انتخابات داوطلبانه است.

۴- رای گیری به صورت مخفی و از طریق اینترنت انجام میشود.

۵- در انتخابات سراسری و محلی نمایندگان با اکثریت نسبی آرا انتخاب میشوند، یعنی کسانی که آرای بیشتری نسبت به دیگران آورده اند انتخاب میشوند.

۶- در انتخاباتهای سراسری و محلی اعضا میتوانند به تعداد مساوی یا کمتر از تعداد سهمیه رای بدهند، اما رای دادن به تعداد بیشتر مجاز نیست. برکه های دارای آرای بیشتر از تعداد سهمیه باطل میشود.

۷- در صورتیکه در هر کدام از انتخاباتهای سراسری یا محلی تعداد آرای چند کاندید در ردیفهای مرزی برابر باشند همه کاندیداهائی که رای مساوی آورده اند به لیست نمایندگان همان انتخابات اضافه میشوند.

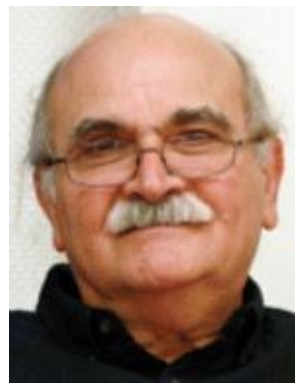
۸- در انتخابات سراسری حداقل آرای لازم برای انتخاب شدن ۲۰ درصد کل آرای رای دهندگان است.

KANAL JADID
کانال جدید

فرکانس تلویزیون کانال جدید
ماهواره یاه ست
فرکانس : 11766
پولاریزاسیون : عمودی
سیمبل ریت : 27500
اف ای سی : 5/6

تاریخ مسیحیت
صدر

فریدریش انگلس
ترجمه ناصر شیشه گر

جنبش

حق تشکل

را سازمان دهیم!

مصاحبه با

حمید تقوائی

درباره تشکلهای کارگری

بخش اول

مبحث تشکل کارگری یک موضوع قدیمی است که در مقاطع مختلف و از زوایای گوناگون مورد بحث قرار گرفته است. یک نکته مرکزی در این بحثها در چهار دهه گذشته و تحت حاکمیت جمهوری اسلامی این سوال است که چرا تشکل توده ای کارگران وجود ندارد و چگونه بوجود میاید؟ طبعا پاسخ به این سوالات چه از جنبه نظری و چه بلحاظ عملی از جانب فعالین کارگری و گرایشهای مختلف در میان احزاب سیاسی فرق دارند. گرچه جنبش کارگری حتی نسبت به پانزده سال قبل تفاوتهای مهمی کرده است، امروز اما بویژه بعد از دیماه ۹۶ که این جنبش با سیما

و بنیه جدیدی به میدان آمده است، طبقه کارگر را نزد جنبشهای اعتراضی و کل جامعه به یک نیرو و عنصر اساسی برای ایجاد تحول سیاسی تبدیل کرده است. از اینرو بار دیگر، و با اهمیت و ضرورت و فوریت بیشتری، بحث تشکل کارگری و ضرورت متشکل شدن کارگران مطرح شده است و توجه ها را بخود جلب کرده است.

در این رابطه با حمید تقوائی گفتگو میکنیم و از زوایای مختلف بحث تشکل کارگری را دنبال میکنیم.

کارگر کمونیست: حمید تقوائی برای اینکه بحث را کمی پایه ای شروع کنیم لطفا بگویند جایگاه تشکل برای کارگران چرا و از چه جنبه ای مهم است؟ بعلاوه، یک مشاهده عمومی در جوامع سرمایه داری اینست که دولتها و سرمایه داران تا حد امکان در برابر متشکل شدن کارگران مقاومت میکنند، چرا اینطور است؟

حمید تقوائی: در یک سطح عمومی میتوان گفت هر مبارزه و جنبش اعتراضی علیه هر نوع تبعیض و بیحقوقی به تشکل نیازمند است. جنبش کارگری هم از این قاعده مستثنی نیست. اتحاد و تشکل مهمترین ابزار مبارزه طبقه کارگر علیه سرمایه داران و دولت آنها است. اما برای طبقه کارگر اهمیت تشکل از ابزار مبارزه بسیار فراتر میرود. تشکل ظرف ابراز وجود کارگر بعنوان یک طبقه اجتماعی است. به نظر من تعین و ابراز هویت طبقاتی کارگران بدون تشکل ممکن نیست. تشکل پیش شرط تبدیل طبقه کارگر از طبقه ای در خود به طبقه ای برای خود است.

همراه دیگر همطبقه های های خود به کار جمعی گمارده میشد. این تناقض بین خصلت فردی مبادله یا خرید و فروش نیروی کار و خصلت اجتماعی مصرف نیروی کار (روند تولید) نهایتا با نفی نیروی کار بعنوان یک کالا، یعنی نفی کارمزدی، حل خواهد شد اما در دل جامعه سرمایه داری نیز این تناقض زمینه ساز متشکل شدن کارگران در سطوح مختلف است. (برای توضیحات بیشتر در این زمینه رجوع کنید به مقاله "جایگاه تشکل و تشکلیابی برای طبقه کارگر" ضمیمه کارگر کمونیست شماره ۴۵۶ - فوریه ۲۰۱۷)

به خاطر این شرایط عینی تولید سرمایه داری است که در هیچ جامعه ای کارگر حتی در زیر شدید ترین دیکتاتوریها پراکنده و متمیزه نیست. در ایران هم چه در زمان شاه و چه بخصوص در جمهوری اسلامی کارگر هیچگاه پراکنده و متمیزه نبوده است. پیشروان و آژیتاتورها و رهبران عملی جنبش کارگری همیشه در محافل و هسته های مخفی یا نیمه مخفی نیمه علنی متشکل بوده اند و فعالیت میکردند. بویژه امروز ما شاهد برآمد نهادها و کمیته های متعدد متشکل از کارگران پیشرو و رهبران عملی در جنبش کارگری هستیم که در سطح جامعه محبوب و شناخته شده هستند. به این اعتبار باید تشکل کارگری را، مانند وجود اجتماعی طبقه کارگر، یک امر عینی و داده شده فرض کرد. بر مینا و با اتکا بر این تشکلهای فعالین جنبش کارگری تشکل توده ای کارگری مانند اتحادیه ها و شوراهای میتواند ایجاد شود.

در مورد قسمت دوم سوال روشن است که منافع طبقه سرمایه دار ایجاد میکند از متشکل شدن کارگران به هر شکلی که میتواند جلوگیری کند. همانطور که اشاره کردم صاحبان سرمایه از آغاز

سلطه نظامهای کاپیتالیستی در غرب و تا امروز در همه جا خواهان آن هستند که با کارگر بعنوان فرد روبرو بشوند. قراردادهای جمعی، قوانین کار و تعیین حداقل دستمزد، و برسمیت شناسی تشکلهای توده ای کارگری نظیر اتحادیه ها را مبارزات مستمر طبقه کارگر به بورژوازی تحمیل کرده است اما گرایش سرمایه همیشه در جهت باز پس گرفتن این دستاوردهای جنبش کارگری و سپردن همه چیز به بازار کار است. کما اینکه یک رکن سیاست تاچر و ریگان و کلا نئوکنسرواتیسم که امروز در غرب به جریان اصلی در کمپ بورژوازی جهانی تبدیل شده و سیاست ریاضتکشی اقتصادی که همه جا بیداد میکند باز پس گرفتن دستاوردهای جنبش کارگری و بویژه تضعیف و انحلال تشکلهای توده ای کارگری هر جا این تشکلهای وجود دارند و ممانعت از شکلگیری آنها در جوامعی است که این نوع تشکلهای وجود ندارند. در این نوع جوامع معمولا دیکتاتورهای حاکم تلاش میکنند تشکلهای زرد و پلیسی وابسته به خود را بعنوان تشکلهای کارگری جا بزنند و یک وجه مبارزه کارگران پیشرو و نیروهای کمونیست مقابله با این تشکلهای دولتی است.

کارگر کمونیست: اشاره کردید که "تشکل پیش شرط تبدیل طبقه کارگر از طبقه ای در خود به طبقه ای برای خود است." اولاً، استدلال شما در دفاع از این بحث چیست. ثانياً چه نوع تشکلی پیش شرط برای تبدیل به طبقه برای خود است؟ مثلاً تشکلی که هدفش برانداختن کار مزدی است یا هر تشکلی مانند سندیکاها که در چهارچوب موجود برای بهتر شدن سطح معیشت تلاش میکنند نیز جزو این پیش

شرط است؟

حمید تقوائی: بحث در این سطح بر سر نفس تشکل است و نه نوع تشکل. طبقه برای خود یعنی طبقه ای که به منافع طبقاتی ویژه خود و تقابل خود با طبقه سرمایه دار آگاه است. پیش شرط این امر پی بردن کارگران به منافع جمعی و مشترک خود است اما این آگاهی امری نظری و تئوریک و عقیدتی نیست بلکه در تجربه روزمره کارگران حاصل میشود. نظم سرمایه داری ناگزیر کارگران را در پروسه تولید متشکل میکند و این تشکل عینی کارگران بعنوان تولید کننده خواه ناخواه به تشکل آنان بعنوان فروشنده نیروی کار منجر میشود. این تشکل در بدو امر از ضرورت مبارزه با کارفرمایان برای بهبود شرایط کار یا در واقع برای بقا، نشأت میگیرد و در روند مبارزه به تشکلهای عالیتر تا سطح حزب طبقاتی کارگران ارتقا پیدا میکند.

در این سطح انتزاع نوع تشکل توده ای یا حزبی و یا سندیکا و شورا هنوز جایگاهی ندارد. بحث بر سر نفس سازمانیافتن کارگری برای بهبود شرایط فروش نیروی کار است. این را هم باید توجه داشت که چیزی که در علم اقتصاد فروش نیروی کار نامیده میشود در واقع پیش شرط ادامه زندگی و بقای کارگران است. از این زاویه تشکل یافتن و در برابر کارفرمایان متشکل ظاهر شدن صرفا یک امر و ضرورت اقتصادی نیست، بلکه در ضرورت بقای کارگران و خانواده های آنان ریشه دارد. این ضرورت مبنای وقوف طبقه کارگر به موجودیت خود بعنوان یک طبقه اجتماعی است.

کارگر کمونیست: یک نکته دیگر در پاسخ شما به سوال اول اشاره به تمیزه نبودن کارگران و متشکل بودن رهبران آنها در محافل کارگری است. اما بحث تشکل کارگری و آزاد بودن آن بمعنی قانونی بودن حق تشکل با بحث محافل کارگری فرق دارد. قبل از پرداختن به ماجرای تشکل در ایران لطفا در این سطح کلی تفاوت این دو نوع تشکل و جایگاه هر کدام را توضیح دهید.

حمید تقوائی: بله اینها کاملا متفاوت است ولی قصد من توجه دادن به دو نکته بود: اول اینکه کارگر در هیچ شرایطی

تمیزه نیست. یک کارمند یا یک مغازه دار میتواند نسل بعد از نسل منفرد باشد و به زندگی اجتماعی خود ادامه بدهد ولی کارگر نمیتواند. دوم اینکه برای متشکل شدن در سطوح عالیتر و رسمیت یافتن قانونی آنها باید بر محافل و هسته های فعالین جنبش کارگری متکی شد. بعبارت دیگر تشکلهای توده ای نظیر اتحادیه و شورا و قانونیت بخشیدن به آنها از صفر شروع نمیشود بلکه از تشکلهای آغاز میشود که هم اکنون در جنبش کارگری وجود دارند.

این رابطه بین تشکل فعالین جنبش کارگری و تشکلهای توده ای را میتوان به عرصه های دیگر مبارزه کارگران نیز تعمیم داد. چهره ها و رهبران عملی جنبش کارگری در همه سطوح مبارزه طبقه کارگر و مستقل از درجه سازمانیافتگی کارگران، نقش تعیین کننده ای ایفا میکنند. یک ویژگی طبقه کارگر معترض و مبارز بودن اوست و این واقعیت زمینه بجلو رانده شدن رهبران عملی، فعالین و آژیتاتورهای کارگری است. در شرایط دیکتاتوری و اختناق شدید این فعالین اساسا مخفی یا نیمه مخفی- نیمه علنی فعالیت میکنند و در سطح محدودی در یک واحد تولیدی و یا حداکثر در یک رشته تولیدی شناخته میشوند اما در شرایطی که به درجه ای اختناق در هم شکسته شده باشد فعالین در سطح سراسری تری شناخته میشوند و علنی تر فعالیت میکنند. در شرایط امروز جامعه ایران، که به لطف مبارزات مستمر کارگران و بخشهای مختلف جامعه جمهوری اسلامی علیرغم تمام سرکوبگریها نتوانسته است شرایط گورستان آریامهری را احیا کند، طبقه کارگر از چهره های محبوب و سرشناسی در کل جامعه برخوردار است و نهادها و کمیته های فعالین کارگری علنا اعلام موجودیت و فعالیت میکنند و نقش مهمی در مقابله با کارفرمایان و حکومت بعده دارند. حتی در برآمدهای جنبش کارگری مانند اعتصاب هفت تپه ما شاهد سر بلند کردن چهره های جنبش کارگری در دفاع از همه مردم و بچالش کشیدن حکومت از جانب توده مردم هستیم. تا آنجا که به مبارزه برای ایجاد تشکلهای توده ای کارگری مربوط میشود نیز نهادهای فعالین کارگری میتوانند و باید نقش تعیین کننده ای ایفا کنند.

کارگر کمونیست: اکنون بطور مشخص سوال اینست که سرنوشت تشکلهای توده ای کارگری در جمهوری اسلامی چرا به اینجا رسیده است؟ مهمترین موانع در مقابل ایجاد این تشکلهای چه بوده است؟

حمید تقوائی: طبعا مهمترین مانع بر سر ایجاد تشکلهای کارگری جمهوری اسلامی است. این حکومت در بدو بقدرت رسیدن شوراهای کارگری که در دل انقلاب ۵۷ شکل گرفته بود را در هم کوبید، خانه کارگر را که یک نهاد مستقل کارگری بود از فعالین چپ تصفیه کرد و تحت کنترل خود گرفت و در کارخانه ها ارگانهای زرد و پلیسی خود را تحت عنوان شوراهای اسلامی تشکیل داد. از سوی دیگر به هر اعتراض و هر تلاش فعالین کارگری برای ایجاد تشکلهای توده ای با تهدید و ارعاب و دستگیری و زندان پاسخ گفت. اما برطرف کردن این مانع بزرگ کشیدن جمهوری اسلامی، و طبیعتا نمیتوان ایجاد تشکلهای توده ای را به بعد از سرنگونی جمهوری اسلامی موکول کرد. جمهوری اسلامی دشمن طبقاتی کارگران است و نه صرفا مانعی بر سر راه پیشرویهای جنبش کارگری. برای ایجاد تشکلهای کارگری باید با فرض وجود جمهوری اسلامی و در دل همین شرایط راه حلی یافت.

به نظر من کلید مساله شکل دان به جنبشی است که امر خود را مبارزه برای ایجاد تشکلهای توده ای طبقه کارگر و تحمیل این امر به حکومت قرار بدهد. گرچه تا امروز فعالین جنبش کارگری تلاش زیادی در این راه کرده اند و حتی نهادهای متعددی با هدف ایجاد تشکلهای مستقل کارگری شکل گرفته است اما هنوز یک جنبش مشخصی که اکتیویستهای آن مشخصا امر متشکل کردن کارگران را دنبال کنند و پیشروی در هر اعتصاب و تجمع و مبارزه کارگری را با معیار درجه متشکل شدن و متحد شدن کارگران بسنجند شکل نگرفته است. این درست است که تشکلهای توده ای کارگری در دل مبارزات شکل میگیرند ولی خود امر متشکل شدن و تحمیل تشکلهای واقعی کارگری به دولت نیز مبارزه ویژه خود را می طلبد. در شرایط امروز در دل هر مبارزه مشخصی تشکلهای کارگری از جمله و بویژه مجمع عمومی شکل میگیرد و با

فروکش کردن مبارزه محو میشود. جنبش تشکلیابی یعنی حرکت پیگیری برای متشکل شدن و متشکل ماندن کارگران در هر مبارزه مشخص. جنبش کارگری به اکتیویستهای نیازمند است که در دل هر اعتصاب و اعتراض معین امر متحد و متشکل شدن کارگران و متشکل ماندن کارگران بعد از ختم هر مبارزه را دنبال میکنند و موفقیت و عدم موفقیت هر اعتصاب و اعتراض معین را با امر درجه پیروزی جنبش کارگری در زمینه متحد و متشکل شدن می سنجند. به نظر من عدم وجود چنین جنبشی یک ضعف مهم جنبش کارگری است که میتوان و باید بر آن فائق آمد. در شرایط سیاسی امروز ایران هم شکل گیری چنین جنبشی که میتوان آنرا جنبش حق تشکل نامید امکان پذیر است و هم میتواند خواست حق تشکل را به جمهوری اسلامی تحمیل کند. چنین جنبشی با استقبال فعالین سایر جنبشهای اعتراضی نیز روبرو خواهد شد چون همه فعالین در همه عرصه ها نیازمند سازمان دادن عرصه فعالیت خود و رسمیت قانونی دادن به تشکلهای عرصه های مختلف هستند. ازاینرو جنبش کارگری برای حق تشکل میتواند مورد حمایت بخش وسیعی از فعالین جنبشهای اعتراضی قرار بگیرد و پیشگام آنها باشد. اگر بخواهیم علاوه بر سیاستهای سرکوبگرانه جمهوری اسلامی که اساس مساله است به مانع دیگری اشاره بکنیم میتوان به فقدان چنین جنبشی اشاره کرد.

کارگر کمونیست: در شرایطی که جمهوری اسلامی فقط تشکلهای دولتی همانند شورای اسلامی را برسمیت میشناسد و هرگونه حرکت دیگری خارج از ارگانهای دست ساز خود را غیرقانونی میداند و سرکوب میکند آنگاه معنی عملی راه افتادن این جنبش تشکلیابی چیست؟

حمید تقوائی: سرکوب سیاست جمهوری اسلامی در برخورد به همه حرکتها و جنبشهای اعتراضی است. با این همه این امر باعث نشده است جنبشهای متعددی شکل نگیرد. جنبش علیه اعدام، جنبش علیه حجاب اجباری، جنبش دفاع از کودکان کار و خیابان، جنبش علیه تخریب محیط زیست، جنبش مالیاتگان، جنبش معلمان، جنبش بازنشستگان، جنبش علیه

دستمزهای زیر خط فقر و غیره و غیره همه این حرکتها علیرغم سرکوبگریهای جمهوری اسلامی شکل گرفته اند و به پیش میروند. جنبش تشکلیایی هم میتواند یک از این جنبشها باشد.

اجازه بدهید برای روشن تر شدن بحث منظوم از جنبش را بیشتر توضیح بدهم. وجود یک جنبش اجتماعی به معنی اکتیوینهای اعتراضی هر روزه نیست بلکه یک حرکت پیگیر و ادامه دار است با اکتیویستها، شعارها و اهداف و خواستههای معین و اعلام شده، گفتمانها، بیانیه ها و اطلاعیه ها، نهادها و چهره ها و سخنگویان مختص به خود. بعنوان نمونه جنبش افزایش دستمزد با اعتراض علیه دستمزدهای یک پنجم خط فقر، خواست افزایش دستمزدها متناسب با گرانی و تورم و کمپین چهل هزار امضا شناخته میشود. یا جنبش علیه حجاب و آبارتاید جنسی تاریخچه ای دارد که یکماه بعد از روی کار آمدن جمهوری اسلامی (۸ مارس ۷۹، ۱۷ اسفند ۵۷) تا حرکت دختران خیابان انقلاب فرازهای متعددی داشته است و آخرین شکل بروز آن اعتراضات دانشجویان علیه حجاب در هفته گذشته بود. خواستههای معین و اعلام شده و پیگیری آنها بوسیله فعالین، و وجود نهادها و چهره ها و اکتیویستهای شناخته شده باعث شده است تا این حرکتها مداوم داشته و بعنوان یک جنبش، و نه صرفا اکتیوینهای اعتراضی، معرفی و شناخته شده باشند. در مبارزه برای تشکلیایی نیز میتوان و باید به چنین جنبشی شکل داد.

کارگر کمونیست: در اوضاع و احوال سیاسی ملتبه امروز در جامعه و موقعیت جمهوری اسلامی آیا شرایط برای ایجاد تشکلهای کارگری مناسبتر از قبل است یا خیر و اگر پاسخ مثبت است به چه فاکتورهائی باید اتکا کرد؟

حمید تقوائی: به نظر من در شرایط حاضر، شرایط سیاسی که مشخصا بعد از خیزش دیماه ۹۶ ایجاد شده است، زمینه برای ایجاد تشکلهای کارگری بسیار بیشتر از گذشته فراهم است. قبلا اشاره کردم که تشکلهای کارگری در دل مبارزات شکل

میگیرند و امروز مبارزات کارگری گسترده تر و رادیکال تر از هر دوره دیگری است.

در سالهای اخیر بویژه بعد از دیماه ۹۶ اعتراضات و اعتصابات کارگری هم از نظر کیفی و هم کمی قدمهای بلندی بجلو برداشته است. شکل سراسری مبارزات، کشیده شدن اعتراضات کارگری به سطح شهرها و مارش و تظاهرات خیابانی، طرح شعارهای عمومی و سیاسی مثل اداره شورائی و بچالش کشیده شدن سیستم قضائی و بساط شکنجه و زندانهای حکومت از جانب چهره های جنبش کارگری اینها همه از ویژگیهای جنبش کارگری در یکسال و نیم اخیر بوده است.

از سوی دیگر حکومت هم از نظر اقتصادی و هم سیاسی با بحران عمیق و لاعلاجی دست بگریبان است و به موقعیتی بسیار ضعیف تر و بی ثبات تر از گذشته رانده شده است. البته رژیم همچنان تلاش میکند با دستگیری و بگیر و ببند مبارزات کارگری و کلا اعتراضات اجتماعی که از هر گوشه ای سر بلند کرده است را مهار کند و به عقب براند ولی حتی دستگیری و بازداشتهاش هم با چالش و حرکت تعرضی خانواده ها و فعالین جنبشهای اعتراضی پاسخ میگیرد. حرکتی که با اعلام کیفرخواست اسماعیل بخشی و سپیده قلیان علیه شکنجه و زندان و بیدادگاههای اسلامی آغاز شد.

مجموع این شرایط توازن قوا را به نفع کارگران و توده مردم معترض و به ضرر حکومت تغییر داده است.

عامل مهم دیگری که اینجا باید به آن اشاره کنم استفاده از مدیای اجتماعی است. مدیای اجتماعی هم بعنوان رسانه گزارشدهی و اشاعه اخبار صوتی- تصویری مبارزات و اعتراضات جاری در یک سطح وسیع عمومی در جامعه ایران و حتی در سطح جهانی و هم بعنوان ابزار تدارک عملی سازماندهی اعتراضات. مبارزات و تجمعات گسترده ای که امروز شاهد آن هستیم نظیر مبارزات سراسری معلمان و بازنشستگان و یا اعتصاب هفت تپه و کارگران فولاد اهواز و استقبال جامعه از این اعتصابات بدون استفاده از مدیای اجتماعی ممکن نبود. در سازماندهی

جنبش تشکلیایی نیز میتوان وسیعا این ابزار را بکار گرفت. بخصوص در گامهای اولیه در هممنظری و هماهنگی پیشروان این حرکت مدیای اجتماعی میتواند نقش مهم و تعیین کننده ای داشته باشد.

با توجه به مجموعه این شرایط به نظر من امروز بیش از هر زمان دیگری شرایط تمحیل حق تشکلی به حکومت و ایجاد تشکلهای واقعی کارگری امکان پذیر شده است. جنبش حق تشکلی میتواند با فراخوان مشترکی از سوی چهره ها و نهادهای شناخته شده در جنبش کارگری اعلام موجودیت کند، هدف و خواست خود را اعلام کند و به همه فعالین جنبش کارگری و سایر جنبشهای حق طلبانه فراخوان بدهد که به این حرکت بپیوندند. هم اکنون جنبش کارگری از چهره های سرشناس و محبوبی در سطح سراسری برخوردار است که میتوانند قدم جلو بگذارند و این حرکت را آغاز کنند. همچنین طیف وسیع رهبران عملی و در گیر در مبارزات و اعتصابات جاری کارگران، که در دو نمونه اعتصاب نیشکر هفت تپه و فولاد اهواز نقش تعیین کننده آنها را مشاهده کردیم، در سازماندهی و پیشبرد جنبش حق تشکلی نیز میتوانند نقش مهمی ایفا کنند.

کارگر کمونیست: درباره جنبش تشکلیایی هنوز روشن کردن جنبه عملی برپائی این جنبش ضروری است. با توجه به نکاتی که در بخش اول گفتید مطالبه و هدف اصلی این جنبش تشکلیایی برسمیت شناسی حق تشکلی توسط حکومت است و بعنوان "جنبش حق تشکلی" هم از آن نام بردید. از طرف دیگر در طول عمر جمهوری اسلامی خواست حق تشکلی و مطالبه آن یک مشغله و تلاش فعالین کارگری بوده و حتی نهادها و ارگانهای نامهای مختلف اما مرتبط با ایجاد تشکلی کارگری درست شده اند. اکنون سوال اینست که پیشنهاد شما بلحاظ عملی چه کار متفاوتی را به فعالین کارگری پیشنهاد میدهد؟

حمید تقوائی: بله، تا کنون فعالین کارگری برای سازماندهی تشکلهای توده ای تلاش

زیادی کرده اند. حتی نهادها و کمیته هائی از فعالین کارگری با هدف تدارک و سازماندهی تشکلهای توده ای کارگری تشکیل شده است. همه این فعالیتها ارزشمند است اما تاکید من بر سر شکل دادن به یک جنبش متمرکز بر امر سازماندهی کارگران است. جنبشی قائم به ذات که امر و وظیفه خود را سازماندهی کارگران قرار بدهد، اهداف و خواستههای روشنی در این رابطه تعیین و اعلام کند و همه فعالین جنبش کارگری را به مبارزه متحد برای تحقق آن فراخواند. جنبشی که بطور مستمر و پیگیر در دل اعتراضات و مبارزات کارگری امر تشکلیایی کارگران را دنبال کند و در هر مبارزه ای بر اهمیت تشکلی تاکید کند، به مناسبتها و در فرصتهای مختلف در رابطه با حق تشکلهای مستقل از دولت و برسمیت شناخته شدن آنان از جانب حکومت بیانیه و اطلاعیه بدهد، تشکلهای زرد و پلیسی حکومت را بچالش بکشد و غیره. در حال حاضر امر تشکلیایی کارگران اساسا در دل مبارزات هر روزه کارگران و بعنوان ابزاری برای تقویت هر مبارزه و اعتراض و اعتصاب معین مطرح میشود. این کافی نیست. باید بر نفس اهمیت در خود تشکلهای توده ای کارگری (که بالاتر مابنی آنرا توضیح دادم) تاکید بشود و سازمانیایی و متشکل شدن و متشکل ماندن خود به موضوع و محور یک گفتمان و مبارزه و فعالیت مداوم تبدیل بشود. جنبش حق تشکلی و ایجاد سازمانهای توده ای کارگری باید با همین اسم و با همین هدف شکل بگیرد و فعال بشود. این نه تنها منافاتی با فعالیتهای سازماندهی تا کنونی فعالین و نهادهای کارگری ندارد بلکه در ادامه این فعالیتها و ارتقای این مبارزه یک گام به پیش است. اساسا وجود نهادها و فعالین کارگری و تلاش تاکنونی آنها برای ایجاد سازمانهای توده ای کارگری است که شکل دادن به جنبش حق تشکلی را امکان پذیر میکند. به نظر من ماتریال و مصالح کافی برای شکل دادن به چنین جنبشی کاملا فراهم است.*

(ادامه دارد)

زنده باد جمهوری سوسیالیستی!

مرگ بر جمهوری اسلامی!

فریاد کارگران ایران را در جهان منعکس کنیم!

جمهوری اسلامی باید از سازمان جهانی کار اخراج شود!

یاشار سهندی

چون نفس استثمار و بهره کشی دست نخورده باقی ماند و کوشش او برای ایجاد "آرمان شهر" به جانی نرسید چرا که به نفس کارمزدی انتقادی نداشت بلکه به شیوه های استثمار معترض بود.

سازمان جهانی کار را درست کردند تا شاید چهره کریه نظام سرمایه داری یعنی وجود کار مزدی را بیوشانند که گویا با "تعامل" و "سه جانبه گرایی" و امکان "چانه زنی" برای کارگر دنیا محل خوبی خواهد بود! حقیقت این است سرمایه تنها با زور مبارزه کارگران مجبور به عقب نشینی میشود. در اجلاسی که نمایندگان دولتها حرف اصلی را میزنند نمایندگان کارگران تنها در صورتی میتوانند حرف شان را پیش ببرند که اعتراض اجتماعی قوی پشت سرشان باید باشد.

استثمار وحشیانه ای که براساس توصیه های بانک جهانی و صندوق بین المللی پول در دنیای کنونی شکل گرفته و دولتهای طبقه حاکم تضمین کننده این بهره کشی هستند، سه جانبه گرایی یک شوخی تلخ است. سه جانبه گرایی بدلیل اینکه نماینده کارگر در مقابل نمایندگان دولت و کارفرما در اقلیت است عموماً خاصیتی برای کارگران ندارد. اما سه جانبه گرایی ادعایی در ایران تماماً پوچ و مسخره است زیرا یک سر سه جانبه گرایی در ایران که به دروغ مدعی نمایندگی کارگران است در اخراج و بازداشت و قتل کارگران مشارکت مستقیم داشتند. در واقع در ایران هر سه جانب قضیه تصمیمی جز در جهت تباہ کردن زندگی کارگران نمی گیرند. و همین مزدوران چاقو کش و پنجه بوکس بدست سرمایه بار دیگر شال و کلاه کرده اند که در اجلاس سازمان جهانی کار به جای نمایندگان واقعی کارگران که یا در زندان هستند یا در تهدید زندان و یا در تهدید مداوم بازداشت و اخراج بسر میبرند حضور یابند. یک خواست مهم کارگران ایران اخراج این قداره بندان از این اجلاس است.

رضا شهابی یکی از نمایندگان شجاع کارگران ایران این روزها در اروپا است و توانسته گوشه ای از صدای کارگران ایران را به گوش هم طبقه هایمان برساند. لازم است اما صدای کارگران ایران مانند توپ در جهان بیچند و جمهوری اسلامی و نمایندگان آنرا نشانه بگیرد. اینکار از طریق

فعالتهای مختلفی امکانپذیر است و هم اکنون نیز در جریان است. اجلاس سالانه سازمان جهانی کار نیز فرصت مغتنمی است که این صدا را بلند بکنیم. و آنچه که برای ما کارگران این اجلاس را در حال حاضر مهم میکند همین امر است. اتحادیه آزاد کارگران ایران در بیانیه ای ضمن اشاره به موج دستگیریهای اخیر و سرکوب کارگران خطاب به خانم شارون بارونیس کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری تاکید کرده: "... به سبب مسئولیتی که برعهده دارید این موضوع را به عنوان یک مورد آشکار نقض حقوق انسانی کارگران در ایران مد نظر قرار داده و با درج آن در گزارش خویش در اجلاس یکصد و هشتم سازمان جهانی کار خواهان اخراج نمایندگان دولت ایران شده و با توجه به بی گناهی جعفر عظیم زاده، ناهید خداجو، اعظم خضری جوادی و فرهاد شیخی و دیگر کارگران و معلمان زندانی مؤکداً از مقامات مسئول در ایران بخواهید حکم آزادی بی قید و شرط ایشان را صادر کنند و رفع منع قضایی از این کارگران صورت گیرد." از این دست نامه ها و بیانیه ها هر چه قدر تنظیم و منتشر شود باز هم کم است.

اخراج جمهوری اسلامی ایران از این سازمان یک خواسته بر حق کارگران ایران است. اما در واقع این اتفاق باید توجه مردم دنیا را به طبقه کارگر ایران معطوف کند. این فعالین سیاسی و کارگری خارج از کشور هستند که این مهم را باید به سرانجام برسانند. این فعالین باید بدانند که قدرت عظیم جنبش کارگری در داخل پشت سرشان است. اجلاس امسال سازمان جهانی کار باید تحت تاثیر مبارزات کارگران ایران، بخصوص در یکسال اخیر، قرار گیرد. در داخل خوشبختانه مبارزات کارگران عرصه را بر جمهوری اسلامی و چماقداران خانه کارگر تنگ کرده است. ایشان باید بفهمند که داخل و خارج به هم وصل هستند و عرصه را در اجلاس های اینچنین بر خود تنگ تر ببینند.

باید با این خواسته به مردم دنیا نشان داد که راه مبارزه با حکومت اسلامی نه "فشار حداکثری اقتصادی"، که دودش تماماً به چشم مردم گرسنه و بی پناه می رود بلکه تحریم سیاسی حکومت است تا بدین وسیله دولتها تحت فشار قرار گیرند و به

همان نسبت به جمهوری اسلامی فشار آورند. جمهوری اسلامی باید از تمام سازمانهای بین المللی اخراج شود و این صد بار بدتر از تهدید جنگی برای حکومت است. باید در این مورد هم ثابت کرد مبارزه بورژوازی با تروریسم یک مبارزه دروغین و ریاکارانه است چون در همان حال با طرفی که تروریستش میدانند بده و بستان سیاسی دارند. باید نشان داد که مبارزه با تروریسم هم مبارزه ای است که طبقه کارگر میتواند پیش ببرد و قطب تروریسم اسلامی دست و پایش جمع نمی شود مگر با تحریم سیاسی و اخراج از مجامع بین المللی مانند سازمان جهانی کار که میتواند قدم اول باشد.

در اول مه امسال تهران، کارگر و دانشجو و نویسنده و زنان مبارز با نظرات و دیدگاههای متفاوت در یک صف متحد جلو مزدوران مسلح رژیم ایستادند و اکنون نوبت فعالین سیاسی و کارگری خارج از کشور است. راه "مبارزه با فرقه گرایی" ترک دیدگاههای سیاسی افراد نیست بلکه مبارزه ای متحدانه برای هدف مشخص است. هدف انعکاس مبارزات کارگران در مقیاس بزرگ است. باید چنان اعتراضات در این اجلاس قوی باشد که رسانه های بورژوازی اعم از فارسی زبان و زبان های دیگر مجبور به انعکاس آن گردند.

توان جنبش کارگری باید در جهان منعکس شود. چهره سیاه و نکبت بار حکومت باید در این اجلاس افشا شود. باید نشان داده شود ایران فقط جمهوری اسلامی و خامنه ای و دولت روحانی و سپاه نیست بلکه مردم بپاخاسته و معترض و کارگران مبارزی است که برای کوچکترین حقی مجبورند به سخت ترین اعتراضات دست زنند. باید چهره ورشکسته حکومت را به جهانیان نشان داد که در برخورد با کارگر همه دستگاه امنیتی اش را بکار میگیرد تا شاید کارگر از حق خود و احقاق آن کوتاه بیاید. باید سالن اجلاس و اگر امکانش نبود شهر ژنو با عکس فعالین کارگری در بند از اسماعیل بخشی تا رفقای نشریه گام، از سپیده قلیان تا ناهید خداجو، از جعفر عظیم زاده تا حسن سعیدی و نویسندگان و دانشجویان و معلم و بسیاری از زنان و مردان در بند چهره دیگر به خود بگیرد و فریاد کارگران ایران در قلب اروپا منعکس شود.*

فاز تعرض برای آزادی معلمان زندانی!

نسان نودینیان

مورد حمایت شورای هماهنگی و تشکل‌های عضو قرار خواهد گرفت. در چند سال گذشته شاهد اعتصابات وسیع، سراسری و متحدانه معلمان با خواستهای افزایش حقوق و تامین معیشت و استاندارد شدن سطح تحصیلات، تحصیل رایگان و برای آزادی معلمان زندانی بوده ایم. در سال ۱۳۹۸ شاهد چند اعتصاب و تجمع‌های مبارزاتی و اعتراضی معلمان برای پیگیری خواسته‌هایشان و آزادی معلمان زندانی بوده ایم. و در ۵ خرداد ۱۳۹۸ بیانیه شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران در اعتراض به ادامه سرکوب فعالان صنفی، اقدامی تعرضی و جدی و آمادگی معلمان برای رو در رویی با سیاست سرکوب است.

دستگیری و تحت فشار قراردادن فعالین و سخنگویان معلمان و کارگران جدال مستقیم و جنگ علنی دیگری است که حکومت اسلامی قصد تحمیل آنرا به طبقه کارگر دارد. در عین حال دستگیری و زندانی کردن فعالین معلمان و کارگران جدید نیست! به قدمت حاکمیت حکومت اسلامی فعالین کارگران و معلمان دستگیر، و در مواردی اعدام شده اند و تعدادی از آنها در اثر فشارهای روحی و جسمی جان خود را از دست داده اند.

بیانیه شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران در اعتراض به ادامه سرکوب فعالان صنفی، اقدامی تعرضی با پشتوانه ای وسیع و گسترده حمایتی از جانب هزاران معلم، اقدام و فاز تعرض برای آزادی معلمان زندانی است.

در بیانیه اعلام شده: اگر روند سرکوب فعلی متوقف نگردد، شورای هماهنگی از تمام ظرفیت‌ها و توان خود برای حمایت از فعالان صنفی و معلمان استفاده خواهد نمود. هر معلم در هر جای ایران اگر بخاطر فعالیت صنفی مورد ستم واقع شود

اتهامات واهی و نخمای دستگاه قضایی رژیم اسلامی همچون "تبلیغ علیه نظام"، "عضویت در جمعیت‌های معارض" برای مردم آشنا است! با این اتهامات واهی و نخمای صدها کارگر، معلم و فعالین جنبش‌های زن و مدنی و اجتماعی به حبس‌های طولانی مدت و احکام شلاق، محکوم شده اند! همچنانکه پیداست حکومت اسلامی با احکام جلب و دستگیری‌ها وارد رود رویی جدید علیه کارگران و معلمان شده است. دولت روحانی در دو دوره در قدرت بودنش با طرح و اهداف تعریف شده و آگاهانه ای به مقابله با اعتراضات کارگران و معلمان برخاسته است. امنیتی کردن فضای اعتراضی کارگران و معلمان ثقل سنگینی در سیاستهای دولت روحانی دارد.

در چند سال گذشته کارگران و معلمان یک گام بجلو برداشتند و با اعتراضات خود صحنه رو در رویی با دولت و نظام اسلامی سرمایه را به چلنج سیاسی مهمی علیه اتهامات واهی و نخمای دستگاه قضایی رژیم همچون "تبلیغ علیه نظام" و "عضویت در جمعیت‌های معارض" تبدیل کردند. این عرصه مهم بود. این عرصه میبایست با پتانسیل بالایی توسط فعالین معلمان و کارگری پیگیری بشود، که خوشبختانه اکنون وارد فاز جدید و

تعرضی و عمومی تر شده. ما در مطالب شماره های قبلی کارگر کمونیست درباره اهمیت همراهی مادران و خانواده های دستگیر شدگان و حمایت فعالین کارگری و معلمان و دیگر عرصه های اجتماعی و هنری، برای آزادی کارگران زندانی و زندانیان سیاسی نوشته ایم و در اینجا تاکید میکنم که برپایی جنبش قدرتمندی برای آزادی این عزیزان ممکن است و میتواند جمهوری اسلامی را به عقب نشینی وادار کند.

رویاریی کارگران و معلمان با دولت و کارفرماها در حساسترین شرایط سیاسی - تاریخی قرار گرفته است. معلمان و کارگران دیگر نمیتوانند تا این حد افت معیشت و گرانی شدید و سطح دستمزد پائین را قبول کنند. مبارزه برای معیشت و رفاه و تامین زندگی مکفی همراه با مبارزه برای آزادی و دفاع از کرامت انسانی به امر مشترک کارگران و معلمان تبدیل شده است. اوضاع سیاسی جامعه پر التهاب است. طبقه کارگر و معلمان در محور این اوضاع دارای نقش تعیین کننده ای شده اند. این جنبش اعتراضی کارگران و معلمان، و اقشار مزدبگیر جامعه است که هر روز پرچم اعتراض رادیکال و مطالبات رادیکال در دفاع از کرامت و حرمت انسان را برافراشته کرده است.

۶ خرداد ۱۳۹۸ - ۲۷ مه ۲۰۱۹

بیانیه شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران در اعتراض به ادامه سرکوب فعالان صنفی

۲- ما نسبت به عواقب سرکوب جنبش معلمان به نهادهای امنیتی، دولت، مجلس و قوه قضاییه هشدار می‌دهیم و تاکید می‌کنیم مطالبات صنفی و آموزشی فرهنگیان دست یافتنی است و پرونده‌سازی، اخراج، تبعید و زندان تاکنون نتوانسته روند مطالبه‌گری فرهنگیان را متوقف نمایند ما برای احقاق حقوق معلمان و دانش‌آموزان آماده فداکاری هستیم.

۳- اگر روند سرکوب فعلی متوقف نگردد

شورای هماهنگی از تمام ظرفیت‌ها و توان خود برای حمایت از فعالان صنفی و معلمان استفاده خواهد نمود.

۴- هر معلم در هر جای ایران اگر بخاطر فعالیت صنفی مورد ستم واقع شود مورد حمایت شورای هماهنگی و تشکل‌های عضو قرار خواهد گرفت.

شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران

۵ خرداد ۱۳۹۸

امنیت به دادگاه احضار شده‌اند در مشهد آقای محمد حسین سپهری به دادگاه فراخوانده شده و در کرج خانم نسرین بهمن پور برای چندمین بار توسط پلیس امنیت احضار و مورد بازجویی قرار گرفته‌است. این احضارها در حالی صورت می‌گیرد که برای تعداد زیادی از معلمان توسط حراست‌ها و هیات تخلفات اداری پرونده‌سازی شده‌است اما نکته مهم ایستادگی فعالان و دفاع آنان از حقوق صنفی و آموزشی فرهنگیان است.

شورای هماهنگی ضمن اعلام حمایت از تمام فعالان صنفی، از تمام معلمان آزادی‌خواه، عدالت‌طلب و مطالبه‌گر بخصوص معلمان دربند بخاطر پایداری و مقاومت در مسیر سخت مطالبه‌گری تشکر و قدردانی می‌نماید و با توجه به دور جدید برخورد و سرکوب فعالان صنفی اعلام می‌کند:

۱- ما هر نوع پرونده‌سازی یا اجرای حکم زندان فعالان صنفی را محکوم می‌کنیم و خواهان آزادی بدون قید و شرط تمام معلمان دربند هستیم.

به دنبال فراخوان شورای هماهنگی به تجمع در روز معلم و استقبال فرهنگیان در ده‌ها شهر، شاهد دور جدیدی از پرونده‌سازی و سرکوب فعالان صنفی بودیم. فشارها پیش از تجمع با احضار فعالان در استان‌های مختلف شروع شد تا مانع از برگزاری تجمع گردد اما تجمع با تمام فشارها برگزار گردید و نیروهای امنیتی در اقدامی خشونت‌آمیز به تجمع تهران حمله نموده و دبیرکل کانون صنفی معلمان تهران و بازرس این تشکل آقایان محمدتقی فلاحی و رسول بدایقی به همراه هفت نفر دیگر را دستگیر نمودند اما روند برخورد و سرکوب به تهران محدود نگردید و در اقدامی ظالمانه حکم زندان فعال صنفی، آقای محمدعلی زحمتکش در شیراز به اجرا در آمد و متعاقب آن آقای یاسر امینی آذر در مهاباد توسط نیروهای امنیتی بازداشت شد.

ما در حالی اردیبهشت ماه را پشت سر گذاشتیم که در روزهای پایانی منزل فعالان صنفی استان مازندران، آقایان حسین سلامی، علیرضا قربانی و محمدصادق وفایی مورد تفتیش قرار گرفت و آنان بعد از بازجویی در پلیس

گرانی نان و ترس حکومت ریاکار و جنایتکار!

محمد شکوهی

در هفته های اخیر افزایش گرانی قیمت کالاهای اساسی سیر صعودی داشته است. بانک مرکزی و مرکز آمار گرانی این بخش کالاها را بالای ۳۴ درصد اعلام کرده اند. مرکز آمار گزارش داد که تورم نقطه به نقطه به بالای ۵۰ درصد رسیده است. معنای عملی این افزایش تورم به ۵۰ درصد، افزایش قیمت ۵۰ درصدی کالاهای اساسی و نصف شدن قدرت خرید کارگران و مردم می باشد.

در این حول و حوش قیمت نان که غذای اصلی مردم شده است نیز افزایش پیدا کرده و سفره های کارگران دارد از نان هم خالی می شود. دولت روحانی و نهادهای مسئول، خبر افزایش رسمی قیمت نان توسط دولت را تکذیب کرده و بازار را مسئول گرانی نان دانسته اند.

بر اساس این خبرها هر عدد نان بربری و سنگک دو هزار تومان فروخته شد. این در شرایطی است که بر اساس آخرین مصوبه ستاد تنظیم بازار، هر عدد نان بربری باید ۶۵۰ تومان، نان سنگک سنتی ۸۰۰ تومان، نان تافتون سنتی ۴۰۰ تومان و لواش ۲۱۰ تومان در تهران فروخته شود.

دو هفته پیش هم دولت روحانی اعلام کرد که موضوع افزایش قیمت نان فعلا منتفی می باشد. هیات دولت با اشاره به "عواقب و نگرانی های حکومت" مدت نزدیک به دو سال است که از اعلام رسمی افزایش قیمت نان خودداری کرده و بازار را مسئول افزایش قیمت نان اعلام می کند. لازم به توضیح است این سیاست را دولت از سال ۹۶ به خاطر ترس از عواقب و

خطرات افزایش قیمت نان که متوجه حکومت می باشد، پیش گرفته است. لازم به توضیح است سال ۹۶ دولت رسماً اعلام کرد "به دنبال درخواست نانوایان، ستاد تنظیم بازار در اواخر آبان مصوبه مجوز افزایش ۱۵ درصدی قیمت نان را به اتاق اصناف ابلاغ کرد اما این مصوبه بیش از یک روز دوام نیاورد و بنا بر دستور روحانی اجرای آن متوقف شد." دولت بشدت نگران عواقب افزایش قیمت نان بوده و بارها در مورد خطر بروز اعتراضات به گرانی هشدار داده است.

مسلم است دولت به دنبال اعمال افزایش قیمت نان می باشد. در این میان نانوایان نیز با دفاع از افزایش قیمت نان، ادعا میکنند، "با افزایش حداقل حقوق در سال ۹۸ و قیمت تمام شده، نرخ نان نیز باید گران شود."

با به پای داغ شدن بحث افزایش قیمت انواع نان، دولت در حال اجرای طرح هدفمندی یارانه ها می باشد که بر اساس آن بخش های باقیمانده از مراحل این طرح، از جمله موضوع حذف یارانه نان، آرد و گندم می باشد. طبق مصوبه مجلس و تاکیدات بودجه ای حکومت این موضوع امسال باید تعیین تکلیف بشود. کشمکش باندهای دولتی و باندهای سهام در صنعت آرد و نان بر سر حذف یارانه نان و آزاد کردن قیمت نان ادامه دارد. احتیاج های تولید کنندگان نان که لابی های مهمی در مجلس دارند، از دولت خواهان تسریع اجرای طرح هدفمندی یارانه، بویژه بند مربوط به حذف یارانه نان و آزاد کردن قیمت نان می باشند.

در همین رابطه اوایل هفته محسن لزمیان رئیس اتحادیه نان های صنعتی حکومت گفته است: قیمت انواع نان صنعتی در سال جاری ۵ تا ۲۰ درصد با توجه به افزایش قیمت مواد اولیه آنها افزایش یافته است. وی در ادامه ادعا کرده است: در شرایط فعلی دو نوع آرد در اختیار نانوایان قرار می گیرد که شامل آرد کاملاً یارانه ای و آرد نیمه یارانه ای است اما آردی که در اختیار کارخانجات نان صنعتی قرار می گیرد، آرد نیمه یارانه ای است. تمام تولید کنندگان در سال جاری افزایش هزینه داشتند که تولید کنندگان نان صنعتی نیز شامل این امر می شوند.

وی در ادامه گفته است: "قیمت نان های سفید مانند نان ساندویچی و فرانسوی که مصرف عام دارند ۵ درصد و

نان های مغزدار، جو و چاودار افزایش قیمت بیشتری داشته اند به طوری که قیمت نان مغز دار ۲۰ درصد افزایش قیمت را تجربه کرده است."

در خبر دیگری محمدجواد کرمی رئیس اتحادیه نان های فانتزی در اردیبهشت ماه در پاسخ به این پرسش که آیا قیمت نان در سال ۹۸ گران خواهد شد؟ به تجارت نیوز گفته است: با توجه به افزایش نرخ دستمزد و گران شدن قیمت آب، برق، گاز و... قیمت نان در سال ۹۸ افزایش خواهد یافت.

کشمکش های دولت، مجلس و نهادهای دیگر در امر قیمت گذاری نان ادامه دارد. در مجلس حکومت هم موضوع افزایش قیمت نان همزمان با افزایش بنزین طرح شده که فعلاً تصمیم گیری در مورد آن به خاطر عواقب خطرناک برای حکومت، مسکوت گذاشته شده است. در این میان تولید کنندگان نان و احتیاج های صاحبان نانوایی ها در همکاری با بخشی از دولت و نهادهای مهم اقتصادی حکومت که توزیع آرد یارانه ای و به طبع آن دو فاکتور تعیین قیمت آرد و نان را در دست دارند، به توافقاتی رسیده اند. این توافقات رسماً اعلام نشده ولی در بازار، بویژه در افزایش قیمت انواع نان از ماه گذشته خودش را نشان می دهد. سخنان روسای دو باند حکومتی که بالا به آن اشاره شده حاکی از این امر است. اینها قیمت انواع نان را افزایش دادند و برای خودشان توجیهاتی هم آورده اند.

ادعای افزایش قیمت نان با توجه به افزایش دستمزدها که تولید کنندگان نان اعلام کرده اند، حمله و تعرض دیگری به سطح معیشت و دستمزدهای کارگران می باشند. دولت ادعا کرده که امسال دستمزدها ۳۴ درصد در سطوح مختلف افزایش یافته اند. حالا این باندها هم همین افزایش ادعایی دستمزدها را در نظر دارند بر سر قیمت انواع نان بشکنند. بخشا هم همین گرانی های انواع نان به اعتراف خودشان بین ۵ تا ۲۰ درصدی را هم تحمیل کرده اند. واکنش دولت و مجلس به افزایش این گرانی قیمت های انواع نان تکذیب های توجیهی بوده است. به این معنا که این افزایش در دست بازار بوده و دولت و مجلس نمی توانند و یا امکان تأثیر گذاری بر "مکانیزم بازار" را ندارند، بوده است.

همان حرف همیشگی سرمایه داران را میزنند که بازار همه چیز از جمله قیمت ها را

با توجه به رابطه عرضه و تقاضا تنظیم می کند. این همان سیاست آشنای بازار آزاد است که دست سرمایه داران و تولید کنندگان را در تعیین قیمت های دلخواه خودشان باز میگذارد. آزاد سازی قیمت ها و سپردن همه چیز به بازار سیاست رسمی و اعلام شده دولت می باشد. سیاستی که با حذف آخرین سوبسید نان و آرد، زمینه گرانی های اخیر قیمت انواع نان را فراهم کرده است.

گرانی ها کمر میلیونها کارگر و حقوق بگیران را شکسته و زندگی اکثریت عظیم مردم را به زیر خط فقر کشانده است. مقامات حکومت و مجلسی ها هم بی شرمانه میگویند که گرانی ها بالاست و مردم باید تحمل بکنند، در وضعیت سخت ترین تحریمها و "خطر جنگ" قرار داریم. اینها توجیهات همیشگی حکومت اختلاسگران و دزدان بوده که این روزها موضوع تهدیدات جنگی هم به آن اضافه شده است.

نان دوفاکتو نسبت به سال گذشته گرانتر شده است. چه دولت افزایش قیمت انواع نان را تصویب بکند یا نکند، فرقی در اصل ماجرا نمی کند. دولت و کل حکومت ترس و وحشت از اعلام افزایش قیمت نان دارند. وحشت از شروع اعتراضات علیه گرانی و بویژه نان که برای حکومت هزینه زیادی در بر خواهد داشت، می باشند. به همین خاطر فعلاً همه چیز را به دست بازار سپرده اند تا قیمت انواع نان را افزایش بدهد و بعداً دولت نظیر دو سال گذشته با اشاره به قیمت های رایج در بازار، میزان افزایش قیمت نان را برای امسال اعلام نماید. این سیاست کثیفی که دولت و بازار و باندهای حکومتی در پیش گرفته اند.

کارگران و مردم در برابر این گرانی ها باید متحد و یکصدا دست به اعتراض بزنند. باید کاری کرد که افزایش قیمت نان برای حکومت گران بشود. اعتراض به گرانی ها، در کنار افزایش فوری دستمزدها و تامین کالاهای اساسی مورد نیاز مردم توسط دولت و کل نظام دزدان و غارتگران اسلامی سرمایه آن خواسته های مهم امروز هستند که باید به شعار و خواست اعتراضات سراسری کارگران و مردم برای مقابله با این وضعیت موجود تبدیل بشود. علیه گرانی، علیه فقر و برای افزایش فوری دستمزدها باید پیاخاست.

۲۶ مه ۲۰۱۹

دیدار با نماینده عفو بین الملل در تورنتو

دستگیر شدگان اول مه و تمامی زندانیان سیاسی باید بی قید و شرط و فوراً آزاد شوند

روز ۲۵ مه هیاتی مرکب از محمد کاظمی به نمایندگی از کمپین برای آزادی کارگران زندانی (Free Them Now)، سحرم تیم از جانب کمیته مبارزه برای آزادی زندانیان سیاسی ویدی محمودی از طرف کمیته بین المللی علیه اعدام با یکی از مسئولین عفو بین الملل در شهر تورنتو در خصوص دستگیری های اخیر جمهوری اسلامی و با خواست آزادی فوری تمامی بازداشت شدگان اخیر و پایان دادن به امنیتی کردن مبارزات و آزادی بدون قید و شرط تمامی زندانیان سیاسی و لغو قرار وثیقه دیدار داشتند. در این دیدار خانم فرح خان از مسئولین این نهاد ضمن تشکر از اطلاع رسانی ها قول داد که مدارک ارائه شده در این ملاقات را برای مرکز اصلی عفو بین الملل در لندن ارسال کند و خواستار این شود که در صورت امکان قطع نامه ای که از طرف فری دم ناو برای اخراج جمهوری اسلامی تهیه شده و تا کنون توسط ۴ اتحادیه کارگری امضا شده را امضا نمایند. متن گزارش محمد کاظمی عضو کمپین برای آزادی کارگران زندانی از این دیدار ضمیمه است.

#نه به وثیقه

کمپین برای آزادی کارگران زندانی
shahla.daneshfar2@gmail.com
http://free-them-now.com/

۲۶ مه ۲۰۱۹، ۵ خرداد ۹۸

گزارش ملاقات با نماینده عفو بین الملل در تورنتو

زاده و اسماعیل عبدی از چهره های سرشناس کارگری و معلمان از زندان آغاز شد و امروز در سطح جامعه تحت عنوان اینکه احکام امنیتی در خدمت منافع سرمایه داران است، به کمپینی قدرتمند تبدیل شده است، اشاره گردید. در خاتمه این هیئت ضمن قدردانی از عفو بین الملل بخاطر نقد دائمی حقوق انسانی در ایران توسط رژیم اسلامی خواستار تداوم این حمایت و محکوم کردن جمهوری اسلامی بخاطر سرکوب گری هایش و فشار آوردن برای آزادی فوری و بدون قید و شرط بازداشت شدگان روز جهانی کارگر، کارگران زندانی، معلمان در بند، فعالین مدافع حقوق زن و حقوق کودک و تمامی زندانیان سیاسی شد. هیئت همچنین خواستار فشار آوردن بر لغو تمامی احکام امنیتی صادر شده برای تمامی فعالین سیاسی شد. هیات مدارک ارائه شده از سوی کمپین برای آزادی کارگران زندانی و زندانیان سیاسی را در اختیار این نهاد گذاشت و خانم فرح خان ضمن تشکر از اطلاع رسانی ها قول داد که مدارک ارائه شده در این ملاقات را برای مرکز اصلی این سازمان در لندن بفرستد و از این سازمان بخواهد که در صورت امکان قطع نامه ای که از طرف فری دم ناو با خواست اخراج جمهوری اسلامی از سازمان جهانی کار تهیه شده و تا کنون توسط ۴ اتحادیه کارگری امضا شده را امضا نماید.

محمد کاظمی عضو کمپین برای آزادی کارگران زندانی - کانادا

۲۵/۰۵/۲۰۱۹

قلیان، علی نجاتی، اکرم نصیریان، ناهید شقاقی و دیگران را در دست داشتند، مختصری در مورد وضعیت آنان صحبت نمودند. از جمله در مورد کیفرخواست اسماعیل بخشی و سپیده قلیان علیه سرکوب و شکنجه و به راه افتادن کارزار من هم شکنجه شده ام و دستگیری فعالین مدافع حقوق زن تحت عنوان "تبلیغ بی حجابی و تشویش اذهان عمومی"، برای مسئولین عفو بین الملل گزارش مختصری داده شد.

اشاره دیگر این هیات به کمپین نه به وثیقه که از سوی کمیته مبارزه برای آزادی زندانیان سیاسی اعلام شده و فری دم ناو نیز از این کارزار اعلام حمایت کرده است، بود. در این رابطه به اعتراض ناهید خداجو از اعضای هیات مدیره اتحادیه آزاد کارگران ایران و از بازداشت شدگان روز جهانی کارگر به تعیین قرار وثیقه ۵ میلیارد ریالی برای آزادیش و اینکه اعتراض وی به کارزاری با هشتک #نه به وثیقه در سطح جامعه تبدیل شده است، اشاره گردید.

هیئت در این دیدار همچنین در مورد احکام امنیتی برای سه تن از اعضای کانون نویسندگان به اسامی بکتاش آبتن، رضا خندان مهابادی و کیوان باژن با اتهامات امنیتی ای چون "اجتماع و تبانی علیه امنیت ملی" و محکومیت هر یک به شش سال زندان گزارش داد. در متن این گزارش به کارزار علیه امنیتی کردن مبارزات اشاره گردید. در این بحث به سابقه این کارزار و اینکه در سال ۲۰۱۶ با انتشار بیانیه مشترک جعفر عظیم

در تاریخ ۲۵ ماه مه ۲۰۱۹ هیتی مرکب از محمد کاظمی به نمایندگی از کمپین برای آزادی کارگران زندانی (Free Them Now)، سحرم تیم از جانب کمیته مبارزه برای آزادی زندانیان سیاسی ویدی محمودی از طرف کمیته بین المللی علیه اعدام با خانم فرح خان یکی از مسئولین عفو بین الملل در شهر تورنتو ملاقات کردند. هدف از این ملاقات اطلاع رسانی از اوضاع سیاسی در ایران بخصوص در مورد دستگیری های اخیر و از جمله دستگیری های روز جهانی کارگر در مقابل مجلس بود. هدف دیگر این ملاقات تقاضای پشتیبانی برای آزادی این دستگیر شدگان بود.

در این ملاقات، اطلاعات نسبتاً جامعی در مورد فضای پر تلاطم جامعه ایران و سرکوبگری های حکومت و تداوم مبارزات کارگران و مردم معترض ارائه شد. از جمله، اعضای شرکت کننده در این ملاقات از فضای ارعابی که رژیم اسلامی سعی داشت در آستانه اول مه برای فعالین کارگری و دیگر فعالین اجتماعی بوجود آورد و از اینکه علیرغم همه اینها مراسم روز جهانی کارگر با حضور جمعیتی بالغ بر ۵۰۰ نفر از کارگران، معلمان، دانشجویان، زنان و بازنشستگان در مقابل مجلس اسلامی برگزار شد و در جریان آن دهها نفر از فعالین کارگری و فعالین اجتماعی دستگیر شدند، گزارش مسوولی ارائه دادند. این هیئت درحالیکه عکس های بازداشت شدگان روز جهانی کارگر و دیگر فعالین اجتماعی نظیر اسماعیل بخشی، جعفر عظیم زاده، سپیده

معلمان در تدارک تجمع سراسری با دو هشتک # نه به وثیقه و # نه به آخراج محمد حبیبی

زمان ساعت ۱۱ صبح،
مکان مقابل ادارات آموزش و پرورش

ارسال گردید و مقرر شد مرخصی را دفتر هماهنگی هیات های رسیدگی به تخلفات اداری وزارتخانه تایید نماید. اما این هیات در تاریخ ۱۵ آذر به درخواست جواب منفی داد و این پاسخ مورد اعتراض معلمان قرار گرفت. در حین ادامه این پیگیری ها سرپرست جدیدی برای هیات تخلفات منصوب گردید. بعد نیز به بهانه اینکه سرپرست نمی تواند حکم بزند تا فروردین ۹۸ این وضعیت ادامه یافت و سرانجام بر ملاء شد که هیات قصد صدور حکم انفصال از خدمت برای محمد حبیبی دارد.

محمد حبیبی در مجموع به ده سال و نیم حبس محکوم شده است که به گفته وکیل وی امیر رئیسیان بالاترین حکم داده شده، یعنی هفت سال و شش ماه حبس برای وی اجرایی میشود. بعلاوه برای محمد حبیبی به عنوان "مجازات تکمیلی" ۷۴ ضربه حکم وحشیانه شلاق و دو سال ممنوعیت از "فعالیت در احزاب، گروهها و دسته های سیاسی و اجتماعی و خروج ایران داده شده است و

بنا بر خبر منتشر شده از سوی کمیته دفاع از محمد حبیبی معلم زندانی، آموزش و پرورش قصد آخراج او را دارد. گفتنی است که بعد از بازداشت وی در بیستم اردیبهشت سال گذشته در گام اول اداره آموزش و پرورش شهریار با اعلام غیر موجه بودن غیبت وی، حقوق محمد حبیبی را قطع کرد. اما بعد از اعتراض و پیگیری همکارانش و تاکید بر اینکه غیبت او بدلیل دستگیری وی توسط مقامات قضایی صورت گرفته است، مقرر شد که درخواست مرخصی بدون حقوق او در دفتر هماهنگی هیات های رسیدگی به تخلفات اداری وزارتخانه مورد بررسی قرار گیرد. بدین ترتیب در ۳ مهر ۹۷ درخواست مرخصی محمد حبیبی به اداره کل شهرستان های استان تهران ارسال شد و همان روز این درخواست با دستور موافقت به وزارتخانه

او در حال حاضر در زندان تهران بزرگ بسر میرود.

هم اکنون کارزاری بزرگ در حمایت از محمد حبیبی و معلمان زندانی در جریان است. از جمله در اعتراض به خبر مربوط به تصمیم آموزش و پرورش به آخراج وی در گروههای مختلف تلگرامی معلمان طوفانی تویتری برای چهارشنبه ۸ اردیبهشت ساعت ۲۲ تا ۲۴ شب با هشتک # نه به آخراج_معلم_حبیبی اعلام شده است. به کارزار حمایت از محمدی حبیبی پیوندیم و خواستار آزادی فوری و بدون قید و شرط او، معلمان دربند و همه زندانیان سیاسی شویم. بویژه صدای اعتراض خود را علیه حکم شنیع شلاق بلند کنیم و قاطعانه اعلام کنیم که شلاق این شکل ارتجاعی مجازات اسلامی باید ممنوع شود.

آزادی بدون قید و شرط همکاران زندانی، لغو احکامی امنیتی صادر شده برای آنها و پایان دادن به امنیتی کردن مبارزات در راس خواستههای معلمان قرار دارد. با نزدیک شدن به پایان سال معلمان

جهت پیگیری خواستههایشان برای ساعت ده صبح روز ۹ خرداد فراخوان به تجمع در مقابل مراکز آموزش و پرورش را داده اند. معلمان با دو هشتک # نه به آخراج معلم حبیبی، # نه وثیقه و تاکید بر آزادی بدون قید و شرط دستگیر شدگان به استقبال این تجمع میروند. بدین ترتیب معلمان در کنار خواستههایی چون افزایش حقوق ها به بالای خط فقر هفت میلیون، تحصیل رایگان برای همه کودکان، درمان رایگان، پایان دادن به کالایی کردن آموزش و لغو خصوصی سازی مدارس و برگرداندن پولهای به سرقت رفته بانک ذخیره فرهنگیان، این بار با شعار نه به وثیقه پرچم خواست آزادی بدون قید و شرط را بدست گرفته اند. با این مطالبات معلمان بطور واقعی خواستههای کل جامعه را نمایندگی میکنند. از خواستها و مبارزات معلمان وسیعاً حمایت کنیم.

کمیته برای آزادی کارگران زندانی

شهلا دانشفر

۶ خرداد ۹۸

<http://free-them-now.com/>

قبض ها را نپردازید

میلیون ها نفر فی الحال قبض های آب و برق و گاز را نمیدارند. شما هم نپردازید. در هر محله با هم صحبت کنید. تصمیم جمعی بگیرید و از پرداخت قبض ها خودداری کنید. دولت در مقابل تصمیم جمعی مردم ناتوان است.

نامه اتحادیه آزاد کارگران ایران به کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری به مناسبت برگزاری یکصد و هشتمین اجلاس سالانه سازمان جهانی کار

خانم شارون بارو رئیس محترم کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های کارگری

احتراماً به عرض میرساند که در روز یک مه امسال نیروهای امنیتی به تجمع کارگران در مقابل مجلس ایران هجوم برده و نزدیک به پنجاه نفر از کارگران را دستگیر کردند و هنوز ۸ نفر از این کارگران به اسامی ناهید خداجو، اعظم خضری جوادی و فرهاد شیخی از اعضای اتحادیه آزاد کارگران ایران و مرضیه امیری، حسن سعیدی، کیوان صمیمی، ندا ناجی و عاطفه رنگریز در زندان به سر میبرند. لازم به ذکر است که برای مابقی دستگیرشدگان نیز پرونده قضایی تشکیل شده است و امکان صدور حکم زندان برایشان وجود دارد.

در روز ۲۶ آوریل (۶ اردیبهشت) نیز نیروهای امنیتی به تجمع کارگران در پارک جهان نمای کرج حمله کرده و ۱۲ نفر از کارگران از جمله پروین محمدی نائب رئیس اتحادیه ما را دستگیر نمودند که هم اکنون برای همه این کارگران پرونده قضایی مفتوح می باشد.

روز ۲۹ ژانویه (نهم بهمن) نیز نیروهای امنیتی جعفر عظیم زاده رئیس هیأت مدیره اتحادیه آزاد کارگران ایران را دستگیر کرده و هم اکنون در زندان اوین محبوس می باشد. جعفر عظیم زاده صوفابخاطر فعالیت های صنفی کارگری به شش سال زندان محکوم شده است.

خلیل کریمی از اعضای هیأت مدیره اتحادیه به یکسال حبس محکوم گردیده است و مظفر صالح نیا دیگر عضو هیأت مدیره اتحادیه چندین بار از سوی اداره اطلاعات احضار گردیده و بصورت تهدیدآمیز از ادامه فعالیت های کارگری منع شده است.

هادی سلیمانی و مهدی فخری از دیگر اعضای اتحادیه آزاد کارگران ایران که در روز جهانی کارگر امسال بازداشت شده بودند به قید وثیقه موقتاً زندان آزاد شده اند.

از سال گذشته تاکنون میزان تعرض نیروهای امنیتی به کارگران بسیار شدت گرفته است. در جریان اعتصاب کارگران هفت تپه و کارگران گروه ملی فولاد اهواز بیش از چهل نفر از کارگران اهواز دستگیر شده و پرونده قضایی برایشان تشکیل شده است و تمامی نمایندگان کارگران شرکت هفت تپه در جریان اعتصاب ۲۸ روزه این شرکت دستگیر شدند و تحت تعقیب قضایی قرار گرفتند و اسماعیل بخشی یکی از نمایندگان این کارگران هم اکنون در زندان به سر میبرد. علی نجاتی کارگر سابق این شرکت نیز با احتمال صدور حکم زندان روبروست.

زانیار دیباغیان دیگر فعال کارگری دوره حکم حبس یکساله را در زندان سنندج سپری می نماید و اسحاق روحی که در روز جهانی کارگر در سنندج دستگیر شد هنوز در بازداشت به سر میبرد.

اسماعیل عبدی، محمود بهشتی لنگرودی و محمد حبیبی از معلمان ایران بخاطر فعالیت های صنفی در زندان هستند و ده ها تن از معلمان با اتهامات واهی در معرض صدور حکم زندان قرار دارند.

هم اکنون چهار عضو اتحادیه ما در زندان به سر میبرند و برای چند تن دیگر از اعضا نیز پرونده های قضایی مفتوح است که این امر همزمان با روند جدیدی از سرکوب کارگران در ایران اتفاق افتاده است و اتحادیه ما بیش از هر بخش دیگری مورد تعرض نیروهای امنیتی و قضایی قرار گرفته است.

این تعرض نیروهای امنیتی به کارگران در حالی صورت میگیرد که هر بار دولت ایران نمایندگان تشکل دولتی خانه کارگر را به نشست های ILO میفرستد و با ریاکاری وضعیت فلاکتبار ما کارگران را نزد سازمان جهانی کار لاپوشانی کرده و تصویر دیگری در این باره ارائه می دهد و در مقابل، کارگران را مورد شدیدترین سرکوب ها قرار می هد.

نهادهای حاکمیتی ایران به کارگران اجازه ایجاد تشکل های خویش را نمیدهند و کوچکترین تلاش کارگران را در این راستا با خشن ترین سرکوب ها پاسخ میدهند و با ارائه گزارش های دروغین به مجامع بین المللی نمیگذارند تا صدای ما کارگران به شما برسد.

خانم رئیس

با وجودی که کشور ایران یکی از اولین کشورهایی بود که به سازمان جهانی کار پیوست و اولین مقاله نامه را در سال ۱۹۵۷ امضا کرد، اکنون و پس از گذشت ۶۲ سال از این تاریخ، جمهوری اسلامی ایران کماکان از امضای تعداد زیادی از مقاله نامه های این سازمان سرباز زده است، از جمله سه مقاله نامه پایه ای سازمان جهانی کار (۸۷، ۹۸، ۱۳۸) که دو مقاله نامه از آن ها (۸۷ و ۹۸) مربوط به حق تشکل یابی و سازمان دهی نشست ها و پیش برد مذاکرات جمعی است.

در واقع دولت ایران نه تنها از امضا و اجرای این مقاله نامه ها سرباز می زند، بلکه با تمام فعالان کارگری که کوچک ترین تلاشی در این جهت داشته باشند با شدت و خشونت برخورد می کند. نمونه زندانی کردن تعداد زیادی از اعضای اتحادیه ما یکی از این موارد است.

اینک اعضای اتحادیه ما و تعداد دیگری از کارگران و معلمان در زندان به سر میبرند تنها به این دلیل که از خواست و مطالبه خود و هم طبقه ای هایشان دفاع کرده اند.

اتحادیه آزاد کارگران ایران با ارسال این نامه از شما درخواست می کند به سبب مسئولیتی که برعهده دارید این موضوع را به عنوان یک مورد آشکار نقض حقوق انسانی کارگران در ایران مد نظر قرار داده و با درج آن در گزارش خویش در اجلاس یکصد و هشتم سازمان جهانی کار خواهان اخراج نمایندگان دولت ایران شده و با توجه به بی گناهی جعفر عظیم زاده، ناهید خداجو، اعظم خضری جوادی و فرهاد شیخی و دیگر کارگران و معلمان زندانی مؤکداً از مقامات مسئول در ایران بخواهید حکم آزادی بی قید و شرط ایشان را صادر کنند و رفع منع قضایی از این کارگران صورت گیرد.

اتحادیه آزاد کارگران ایران - چهارم خرداد نود و هشت
رونوشت به تمامی اتحادیه های بین المللی کارگری و نهادهای حقوق بشری

قطعنامه اضطراری مصوبه چهاردهمین کنگره کنفدراسیون اروپایی اتحادیه های کارگری درباره آزادی و محافظت از فعالین سندیکایی در ایران

وین ۲۴ مه ۲۰۱۹

CCOO, CDLS, CGIL, CGT,
CISL, CFDT, CSDL, DGB, UIL

چهاردهمین کنگره کنفدراسیون اروپایی اتحادیه های کارگری سرکوب تظاهرات در ایران در روز اول ماه مه، خشونت علیه مردم توسط پلیس، دستگیری و بازداشت ده ها تن از نمایندگان اتحادیه های کارگری مستقل ایران را به شدت محکوم می کند.

اتحادیه های کارگری اروپایی، به منظور تضمین آزادی رهبران سندیکالیست بازداشت شده و بطور کلی تر، برای آزادی های مدنی، سیاسی، اجتماعی و سندیکایی در ایران و تضمین تحقق واقعی آن ها، همراه با کاربست همزمان معیارها و مقاله نامه های سازمان جهانی کار، اتحادیه اروپا و دولت های عضو آن را به اتخاذ اقدامات سیاسی و دیپلماتیک علیه جمهوری اسلامی ایران فرامی خواند

علاوه بر این، کنگره چهاردهم یادآور می شود که خروج دولت آمریکا از برنامه جامع اقدام مشترک (برجام) که در وین در ۱۴ ژوئیه ۲۰۱۵ امضا شد، تهدیدی است برای صلح منطقه و فقط بر فشار بر حقوق کارگران و اتحادیه های کارگری در ایران می افزاید. اتحادیه های کارگری اروپایی از کشورهای عضو اتحادیه اروپا می خواهند که برجام را حفظ کنند.

پتیشن حمایت از دستگیرشدگان روز جهانی کارگر

اعتراض نویسندگان افغانستان به حکم زندان برای سه نویسنده ایرانی

جمعی از نویسندگان افغانستان، با امضای بیانیه‌ای، ضمن محکوم کردن صدور حکم زندان برای سه نویسنده ایرانی، این احکام را "تقصیر آشکار آزادی بیان و قلم" اعلام کرده‌اند. آنها در این بیانیه از "جمهوری اسلامی ایران" خواسته‌اند "هر چه زودتر حکم این سه نویسنده را ملغی اعلام کرده و اصل آزادی بیان، بدون حصر و استثنا، برای همگان" را رعایت کند.

در بیانیه جمعی از نویسندگان افغانستان، امضاکنندگان ضمن طرح پرسش‌هایی از جمله این‌که "امنیت کشور" چه ربطی به مسائلی چون "انتشار نشریه فرهنگی" و "حضور بر مزار احمد شاملو، محمد مختاری و جعفر پوینده" دارد، اعلام کرده‌اند: "ما نویسندگان افغانستان، سوا از آن‌که هر کدام مان در کجای جهان قرار گرفته‌ایم و چه طرز فکری داریم، این حکم را نقض آشکار آزادی بیان و قلم شمرده و آن را صریحاً محکوم می‌کنیم."

صدور حکم زندان برای رضا خندان (مهابادی)، بکتاش آبتین و کیوان بازن واکنش گسترده اهل قلم را برانگیخته است. علاوه بر واکنش "کانون نویسندگان ایران" و "انجمن صنفی داستان‌نویسان"، دو روز پیش نامه سرگشاده بیش از ۹۰۰ نویسنده و مترجم و شاعر ایرانی نیز در محکوم کردن این حکم منتشر شد که بنا به گزارش‌های دریافتی شمار امضاها اکنون به هزار نفر رسیده است.

روز یازدهم اردیبهشت کارگران، بازنشستگان و دانشجویان به مناسبت روز جهانی کارگر و برای اعتراض به فقر و گرانی و برای طرح مطالبات خویش در مقابل مجلس تجمع کردند که مورد هجوم نیروهای امنیتی و اطلاعاتی قرار گرفته و قریب به پنجاه نفرشان دستگیر شدند.

امروز بعد از گذشت ۲۱ روز هنوز هشت نفر از دستگیرشدگان به اسامی ناهید خداجو، اعظم خضری جوادی (نسرین جوادی)، فرهاد شیخی، مرضیه امیری، حسن سعیدی، عاطفه رنگریز، ندا ناجی و کیوان صمیمی در بازداشت بسر می‌برند و هیچ خبری از وضعیت ایشان در دست نیست.

ما امضاکنندگان این بیانیه ضمن اعتراض به دستگیری کارگران، بازنشستگان و دانشجویان در روز جهانی کارگر و تشکیل پرونده های قضایی و امنیتی برای فعالین صنفی و اجتماعی خواهان آزادی فوری و بی قید و شرط دستگیرشدگان روز جهانی کارگر هستیم.

این بیانیه پس از جمع آوری امضا به نهادهای بین المللی کارگری و نهادهای حقوق بشری ارسال خواهد شد.

لینک امضای پتیشن حمایت از دستگیرشدگان روز جهانی کارگر:

<http://www.etehad-e.com/1398/02/31/4079/>

چند اعتراض کارگری علیه تعویق پرداخت دستمزدها، نوع قراردادهای کاری و تبعیض جنسیتی علیه زنان

اعمال تبعیض جنسیتی علیه زنان و وضعیت بیمه هایشان در مقابل ساختمان شهرداری منطقه سه تبریز دست به تحصن زدند. این معترضین، بترهایی با مضمون "ما خواستار اجرای عدالت و رفع تبعیض بعد از پنج الی ۱۰ سال سابقه کار هستیم"، "بی عدالتی تاکی؟" صدای اعتراض خود را بلند کردند.

پیش بسوی اعتصابات سراسری کارگری حزب کمونیست کارگری ایران
۵ خرداد ۹۸، ۲۶ مه ۲۰۱۹

تهران در ایستگاه شهری در اعتراض به تعویق پرداخت سه ماهه مزد و ده ماه حق بیمه خود دست از کار کشیدند.

- روز ۵ خرداد تعدادی از بازنشستگان مخابرات خوزستان در حاشیه مجمع مخابرات ایران در حالیکه پلاکاردهایی در دست داشتند به نشانه اعتراض به مجمع این شرکت وارد شده و خواستار اجرای آیین نامه استخدامی سال ۹۸ و روشن شدن وضع کاری خود شدند.

- روز اول خرداد ماه کارکنان زن در شهرداری منطقه سه تبریز در اعتراض به

- روز ۵ خرداد جمعی از کارگران شهرداری صنعتی پالایشگاه آبادان در اعتراض به تعویق پرداخت سه ماهه دستمزد دست به اعتصاب زدند. به گفته کارگران پیمانکار قراردادش فروردین ماه تمام شده و اعلام ورشکستگی کرده و مزد کارگران را پرداخت نمی‌کند. در این رابطه کارگران چندین بار اعلام شکایت کرده اند ولی پیمانکار مزد کارگران را بالا کشیده و جواب نمی‌دهد.

- روز ۵ خرداد کارگران شرکت پیمان مرو زیر مجموعه شرکت بهره برداری مترو

بیانیه مشترک دهها تشکل کارگری بین‌المللی در همبستگی با جنبش و فعالان کارگری ایران

در پنجاه و دومین کنگره کنفدراسیون عمومی کار-
س ژت، دیژون فرانسه

نمایندگان تشکلات کارگری از دهها کشور جهان، با پشتیبانی از مبارزات کارگران ایران، خواهان آزادی فوری بازداشت شدگان تجمع روز جهانی کارگر از جمله حسن سعیدی، مرضیه امیری، عاطفه رنگریز، نسرين جوادى، ندا ناجى، کیوان صمیمی و فرهاد شیخی و نیز سپیده قلیان و اسماعیل بخشی شدند. ترجمه فارسی این بیانیه مشترک که بدنبال نشستهای متعدد نماینده سندیکای کارگران شرکت واحد، آقای رضا شهابی، با نمایندگان تشکلات کارگری از بخشهای مختلف جهان، و به ابتکار ژت صورت گرفت، به شرح زیر می باشد. سندیکای کارگران شرکت واحد، به سهم خود از کلیه نمایندگان تشکلات کارگری بین‌المللی نهایت قدردانی و تشکر دارد و امیدوار است که همکاری و تبادل تجربه و حمایت‌های متقابل میان ما بیش از پیش گسترش یابد.

بیانیه پشتیبانی

چهارشنبه اول ماه مه ۲۰۱۹، در یک گردهم آبی مسالمت آمیز در برابر مجلس، حدود چهل نفر از تظاهرکنندگان (کارگر، دانشجو، معلم، روزنامه نگار) مورد خشونت نیروهای انتظامی قرار گرفته و دستگیر شدند. آنان به زندان‌های مختلف از جمله اوین منتقل شدند. تاکنون، بخش بزرگی از بازداشت شدگان و عمدتاً با قرارهای کفالت سنگین آزاد شده‌اند.

اما آقای حسن سعیدی، عضو سندکای کارگران شرکت واحد، خانم مرضیه امیری، دانشجو و خبرنگار روزنامه شرق، خانم عاطفه رنگریز، دانشجو؛ خانم نسرين جوادى، بازنشسته؛ خانم ناهید خداجو، بازنشسته، خانم ندا ناجی، فعال حقوق زنان و آقایان کیوان صمیمی سردبیر ماهنامه ایران فردا و فرهاد شیخی، کارگر، همچنان در زندان به سر می‌برند. همچنین خانم سپیده قلیان و آقای اسماعیل بخشی از هفت تپه، که قبلاً دستگیر شده بودند، هنوز زندانی هستند.

ما این اعمال خودکامه علیه کارگران در راه اعاده حقوق اولیه و مطالبات عادلانه شان را محکوم می‌کنیم. ما خواهان آزادی فوری و بی‌قید و شرط زندانیان یادشده در بالا و احترام به حقوق مردم بوده و از فعالیت سندیکائی آزاد در ایران حمایت می‌کنیم.

علاوه بر این، مشاهده می‌کنیم که ایران زیر تهدید و تحریم‌های اقتصادی قرار گرفته است. ما اطمینان داریم که هر دخالت خارجی، به هر توجیهی که صورت گیرد، در درجه نخست مردم کشور و به ویژه اقشار فقیر و زحمتکش جامعه ایران را هدف قرار می‌دهد. هم‌اکنون، این تهدیدها و تصمیمات شرایط زندگی حقوق بگیران را سخت تر کرده است. تجربه نشان می‌دهد که نتیجه ی

چنین مداخله هائی برای مردم عادی کشور بسیار مصیبت بار خواهد بود. ما علیه هر اقدام جنگی در این منطقه هشدار می‌دهیم.

دیژون، ۱۴-۱۳ مه ۲۰۱۹

امضاکنندگان

ادواردو پرا، دبیر بین‌المللی سندیکای سی تی-ا، تی، آرژانتین

مارتا لاسکارپاتو، مسئول بخش اروپا، سندیکای سی تی ا-تی، آرژانتین

هوراسیو کاتا، سندیکای سی تی-آ آرژانتین

نولوتو دیاز سانچز، دبیر کل سی یو تی، شیلی

بازی باسولما، دبیر کل س ژت ب، بورکینافاسو

ژان مارک بیکوکو، رئیس سندیکای سی اس پی، کامرون

آن ماری نزیلا، رئیس سندیکای یو اس سی، کنگو

احمدو عبداللهی، دبیر کل سندیکای سی جی تی ام، موریتانیا

ایدریسا جیبیرایا، دبیرکل سندیکای سی تی ان، نیجریه

حوا سو، معاون دبیرکل سندیکای سی اس تی ام، مالی

دیوف الیمان، سندیکای سی اس، سنگال

سوزانا کاموسو، دبیر بین‌المللی، سندیکای سی جی آی ال، ایتالیا

سالواتوره مارا، مشاور سندیکای سی جی آی ال، ایتالیا

خزوس گالگو، دبیر بخش سیاست بین‌المللی سندیکای

یو جی تی، اسپانیا

کریستینا فاسیلین لاکورته، مسئول بین‌المللی سندیکای

سی سی او او، اسپانیا

اونای سوردو کالو، دبیرکل سندیکای سی سی او او،

اسپانیا

دیمیتروهوهان، مشاور رئیس سندیکای سی ان اس ال آر

-فراتیا، رومانی

فوسه کیسوک، معاون دبیرکل و مسئول بین‌المللی

سندیکای-زورون، ژاپن

جونگ هی-کیئونگ، معاون دبیرکل سندیکای ک سی

تی یو، کره جنوبی

میکویونگ ریوو، مسئول بین‌المللی ک سی تی یو، کره

جنوبی

بلیک هارلی، هماهنگ کننده بین‌المللی، سندیکای

"یونایت هییر"، آمریکا

امیرول حق امین، رئیس سندیکای کارگران بنگلادش،

سی اس ان

رشید معلای، رئیس سندیکای سی جس ا تی ا،

الجزایر

عدنان عبدالعلیم رشید الصفار، نماینده سندیکای جی

اف آی تی یو، عراق

کاسترو عبدالله، رئیس سندیکای فاسول، لبنان

اشرف عوار آسی، دبیرکل سندیکای پی جی اف تی یو،

فلسطین

صلاح فتدیل، دفتر مرکزی سندیکای سی تی، مراکش
یوسف شنول، دبیر بین‌المللی سندیکای کارمندان،
کشک، ترکیه

عبدالقادر کمال احمد عباس، هماهنگ کننده عمومی
سندیکای سی تی یو اس، مصر

محمد الوفی، دبیر کل سندیکای یو ام تی، مراکش

آندره فورست، اتحادیه سندیکائی کارگران و
استثمار شده گان کاناک، کالدونی جدید

مسئولان و نمایندگان بخش های مختلف س ژت،
همگی از نمایندگان منتخب شعبه های مختلف برای
شرکت در پنجاه و دومین کنگره از ایالت های مختلف
فرانسه:

امانونل ویر، اس دیلیو جی، س ژت

پی یر لوران،

آلیس فلیپی

والری لوفور فدراسیون بانک و بیمه، س ژت

آن ژیرودو، س ژت استان ۹۲ (سن علیا) فرانسه

میلن کازیمیر اف. اس. پ. ب. آ-س ژت

ژیل رولوبون، او. د. - س ژت

ژان ظی یر سولوه، اس. پ. ب. آ-س. ژت

لنیا پورو

فابین مونبو

آنانیس تریکوآ

والری میسلنا

کریستف بیسپیتی

اولیویه بین

کاترین برنار

پی یر پیوکن

شیخ بوسو

فرانسواز دوم

شروتین نورون

سخنگوی بخش راه آهن س ژت

سسیل مارشان

ژیل بناتو

میشل کوفر

ملن سباشی

ونسان کوپورون

آلن دولوما، مشاور آفریقا در س ژت مشاور فدرال بخش

بین‌المللی

ژان-میشل تیرون

فلورانس بروسار

شانتال ریزون

اولیویه بن فروآ

سیمون ن. تی. لی

نجات فروز، مسئول خاورمیانه س ژت

سندیکای کارگران شرکت واحد

اتوبوسرانی تهران و حومه

۱۸ ماه مه ۲۰۱۹

چند اعتراض کارگری در روزهای اول و دوم خرداد ۹۷

زندان. تعداد این کارگر دو هزار نفر است که کارفرما به این بهانه که میزان کارکرد هر یک از کارگران فصلی در فروردین ماه به حداقل رسیده، با قلدری تمام از پرداخت کامل حقوق خودداری کرده و اعلام نموده است که مطالبات مربوط به فروردین ماه کارگران فصلی مجتمع براساس کارکرد هر یک از کارگران به حساب آنها واریز شده و آنها مطالبات دیگری طلب ندارند. این درحالیست که در فروردین ماه بارندگی مستمر و سیلابها بخشهایی از مزارع نیشکر را زیر آب برده و امکان کار کردن برای کارگران وجود نداشت. کارگران میگویند عامل اصلی فاجعه سیل هولناکی که در فرودین ما در استانهای مختلف به راه افتاد و از مردم قربانی گرفت، خود حکومت است و دولت مسئول پرداخت خسارت وارده به مزارع کشت و صنعت و به مردمی است که در این سیل فاجعه بار هست و نیستشان را از دست داده اند.

پیش بسوی اعتصابات سراسری کارگری
حزب کمونیست کارگری ایران
۲ خرداد ۹۸، ۲۳ مه ۲۰۱۹

ساختمان استانداری مازندران تجمع کردند. این کارگران در عین حال با اجرای طرح تنفس جنگل در آستانه بیکاری قرار دارند. مقامات حکومتی در حالیکه جنگل خواری بخشی از چپاولگریهایشان است و بخاطر دزدی هایشان جنگل های بسیاری را به نابودی کشانده اند، امروز تحت عنوان "طرح تنفس جنگل" کارگران بسیاری را دارند از کار بیکار میکنند. بدون اینکه هیچگونه تائینی برای امرار معاش آنها تدارک شده باشد.

- کارکنان رسمی و غیر رسمی صنعت نفت در ماهشهر روز اور خرداد در ادامه اعتراضاتشان بخاطر خصوصی سازی بهداشت و درمان صنعت نفت دست به تجمع اعتراضی زدند.

- گروهی از کارگران فصلی نی بر مجتمع کشت و صنعت هفت تپه در اعتراض به پرداخت نشدن حقوق کامل فروردین ماه خود روز ۲ خرداد دست به تجمع

- کارگران معدن سرب و روی کوشک یزد روز اول خرداد برای چهارمین روز متوالی در اعتراض به کاهش دستمزدهایشان دست به اعتصاب زدند. زیر فشار اعتراض کارگران به آنها وعده داده شده است که مشکلشان در کمیسیون کارگری شهر مورد بررسی قرار خواهد گرفت.

- اعتراض کارگران کارخانه ایران قوطی واقع در قزوین - شهر صنعتی البرز در ادامه اعتراضاتشان نسبت به بلاتکلیفی شغلی و وضع نابسامان زندگیشان ادامه دارد. بنا بر خبرها این کارخانه بطور کامل تعطیل و تمامی کارگرانش با ماه ها حقوق معوقه بیکار شده اند. کارگران کارخانه ایران قوطی در همین رابطه روز ۲ خرداد و نیز در ماههای قبل دست به تجمع زدند.

- جمعی از کارگران حفاظت جنگل، روز اول خرداد در اعتراض به معوقات مزدی ۷ ماهه خود، در مقابل

چند حرکت اعتراضی علیه تعویق پرداخت دستمزدها

فضای کارخانه است. کارگران نیشکر هفت تپه علیرغم فضای امنیتی کارخانه همواره با اعتصاب و مبارزات خود پیگیر خواستههایشان شده اند و یک خواست فوری آنان آزادی بدون قید و شرط اسماعیل بخشی رهبر محبوبشان و پایان دادن به احضارها و دستگیریهاست.

- روز دوشنبه ۶ خرداد کارگران شرکت ای جی سی در فاز ۱۴ پارس جنوبی معدن نفت و گاز جهان به علت عدم پرداخت ۶ ماه حقوق دست به اعتصاب زدند.

- روز ۵ خرداد کارگران شهرداری اهواز در اعتراض به تعویق پرداخت دستمزد و طلبهای خود در بلوار ۲۲ بهمن دست از کار کشیده و اعتصاب کردند. حق اولاد و بن و همچنین بیش از ۶ ماه دستمزد به آنها پرداخت نشده است.

- از صبح روز ۵ خرداد رانندگان کامیون و کامیونداران غرب کشور در اعتراض به افزایش قیمت سوخت و کاهش ۳۰ درصدی از سوختی که برای حمل بار بایستی تحویل بگیرند، دست به اعتصاب زدند.

پیش بسوی اعتصابات سراسری کارگری
حزب کمونیست کارگری ایران
۷ خرداد ۹۸، ۲۸ مه ۲۰۱۹

اعتراضات رانندگان خودروهای پسماند شهرداری ارومیه، کارگران شیفت شب نیشکر هفت تپه، کارگران شرکت ای جی سی، کارگران شهرداری اهواز، رانندگان کامیون غرب کشور

- روز ۷ خرداد رانندگان خودروهای پسماند شهرداری ارومیه در اعتراض به نپرداختن دستمزدهایشان دست به اعتصاب زدند.

- روز ۶ خرداد بعضی از واحدهای شیفت عصر کاری نیشکر هفت تپه در اعتراض به کاهش پرداخت اضافه کاری فروردین ماه دست به اعتصاب زدند. بنا بر خبرها مسئولین شرکت اعلام کرده اند که فقط تا ۸۰ ساعت اضافه کاری پرداخت خواهند کرد. این درحالیست که بسیاری از کارگران زیر فشار دستمزدهای چند بار زیر خط فقر و افزایش سرسام آور هر روزه قیمت ها بیش از هشتاد ساعت اضافه کاری کرده اند و مسئولین شرکت با تحمیل چنین شرایط برده وار کاری، میخواهند بخشی از مزد کارگران را بالا بکشند. گفتنی است که در پی این اعتصاب تعدادی از کارگران احضار و تهدید به دستگیری شدند. اما کارگران ایستاده اند و حق و حقوقشان را میخواهند. یک موضوع مهم اعتراض کارگران نیشکر هفت تپه پایان دادن به امنیتی کردن

چند اعتراض کارگران علیه اخراج و دستمزدهای پرداخت نشده

روز ۴ خرداد کارگران اخراجی منطقه ویژه اقتصادی انرژی پارس در مقابل ورودی این سازمان با خواست بازگشت به کار تجمع کردند. در این تجمع همسریکی از کارگران با فریاد از مشکلاتشان میگوید و کارگران در سخنانشان به فقر و وخامت وضعیت زندگی خویش اعتراض میکنند.

- روز ۴ خرداد ماه کارگران نیروگاه سیکل ترکیبی آبادان در اعتراض به عدم دریافت حقوق و مزایای خود در محل کار خود دست از کار کشیده و دست به تجمع زدند.

- روز ۴ خرداد کارگران شهرداری چند منطقه شهری اهواز در اعتراض به عدم دریافت مطالبات مزدی تجمع کردند.

- روز ۳۱ اردیبهشت؛ جمع بزرگی از کارگران پالایشگاه بید بلند ۲ در اعتراض به تاخیر پرداخت دستمزدها و اخراج شماری از کارگران دست به تجمع زدند. کارگران با شعار دادن خواستار دستمزدهای معوقه خود شدند و بر بازگشت به کار کارگران تاکید کردند.

پیش بسوی اعتصابات سراسری کارگری
حزب کمونیست کارگری ایران
۴ خرداد ۹۸، ۲۵ مه ۲۰۱۹